

Asediu

Adina Speranta

Nici moartea nu mă sperie atât
cum gândul că te pierd, de gât mă strânge,
în lipsa ta, copacii mor urât,
esență iau cuvintele din sânge.

C-un zâmbet chinuit, ne resemnăm,
ne-mbrățișăm prin vânt și prin ninsoare,
o clipă infinitului furăm,
tot mai departe-i marea evadare.

Și strigătul din gânduri mi-l reprim,
stihiile pândesc în umbra sorții,
dar în vitraliul cerului sublim
privesc o stea cum își înfinge colții.

Și uite, ce strălucitor prăpăd
în palmă ține bolta-ntunecată...
la un asediu de lumină văd
iubirea noastră veșnic condamnată.

Adina V.

5.01.2018